

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

duya D.ª Blanca y habits complets de frare ab los cordons ab nusos, rosaris, dugas mànigas y totas las demás endergas.»

Anyadeix lo botiguer: *

«Y no 's cregui, encare sembla que no están contents ab aixó.

»Precisament avuy he rebut carta del meu corresponsal de Paris dihentme que per la temporada d'istiu se prepara una colecció de vestits imitats als de las monjas, que no més al pensarhi un hom s' esgarrija.

»Anyadeixin aquests preparatius ab las realitats actuals, y trobarán si 's dedican á fer l' amor á las xicotas, que 'l dia menos pensat creuran tractarse ab una nena, y se 'ls tornarà un cabecilla.

»Perque ha de entendre que per las botigas hi ha géneros batejats ab los següents noms:

Blonde espagnole MARGARITE

Mantille nouvelle Mlle. BLANCHE.

Etofe d' usance carliste.

Etofe de printemps usance Chambord.

«A més de una rastallera d' abrichs titolats: «Leon, Charles, Margarite, Duchesse Madrid, Savalls!, Olle (deurá voler dir Ollo), Necedel (¿Nocedal?) Alphonse... etc. etc.»

Aquests son los datos que 'ns comunica 'l botiguer, qu' es una persona molt entesa en aquestas cosas, y que está al corrent de totas las novedats.

Jo no més voldria que ja que s' observa aquesta tendència, no 's quedessin á mitj camí, y que per us de aquellas senyoras que buscan l' elegancia prenent á Savalls per tipo de l' hermosura y del bon gust, los catálechs dels magatzems francesos compreguessin ademés los següents articles:

Bonnets á Mr. le curé de Sainte Croix.

Tuiles á Mr. le curé de Flix.

Las senyoras ab boneto ab punxas ó ab barret de teula, anirian molt elegants, y ja tindrian mitj camí recorregut per pujar al cel.

P. DEL O.

LO TORRENT DE LA VIDA.

Era mitja nit. L' ayre no 's movia; negrosas nuvoladas cubrian l' horisont; tot semblava mort pé 'ls voltants del torrent de la vida.

De sobte un corb crusá l' espay llevant un xiulet pavorós y entre 'l brancatje, á la vorera mateixa del torrent, ressonaren las riatlladas de tres sombras, que juntas arrossegavan per la humida molsa sas blancas vestas. Eran los genis de la Ignorancia, la Miseria y la Esclavitut.

—Ja está, deya la Ignorancia; ja está petrificat.— Y rihent signava una roca en forma humana que, dreta al mitj del torrent, partia las ayguas que escumejavan al seu voltant. Era la roca 'l geni del Progrés.

—No correrás, deya la Esclavitut; no correrás com nosaltres pe 'ls marjes del torrent de la vida: sols nosaltres podrém resseguir son curs. Aquí, parat al mitj de l' aygua, en lloch d' impulsarla l' hi servirás de destorb. Tú has volgut luitar ab nostra forsa poderosa, y la victoria corona ja 'l nostre front. Roca ets, roca serás...

Un tró horrorós ressoná per las alturas, y una véu misteriosa esqueixá 'ls nuvols.

—Roca serà, si, diguè fent ressonar tota la vall; pero tindrà una potencia, un impuls irresistible que arrastrará tots los obstacles que la detingan.

Baixá per entre la boyra una mà agomentada, un dit de ferro tocá la roca, y rodolant ab atronador estrépit, lo Progrés s' abandoná al curs impetuós de las ayguas.

La Ignorancia, la Miseria y la Esclavitut se llenaren al torrent davant de la roca, obstruintli 'l pás y posantli barreras per tot arreu.

D' aixó han passat ja molts anys. La roca rodola encara. La Esclavitut, la Miseria y la Ignorancia s' interposan en son camí, portantli la ventatje torrent avall; pero sas forsas están ja agotadas, y no sembla gayre lluny lo dia en que la roca passarà per sobre d' ells, aplastantlas al fons de las ayguas.

¡Cóm correrá llavors lo Progrés pe 'l torrent de la vida!

C. GUMÀ.

FRENTE A LA VIRREYNA.

—¿Ahont vá tant determinada? Sembla que no vulga coneixe á la gent...

—Ay, calli, senyora Mundeta, no l' havia vista.

—¿Qué tal?

—Phs... per are, anèm fent la viu viu, y vosté?

—Jo sempre l' mateix, un dia al carré y un altre al llit; res que vol ferhi, es la voluntat de Déu! Cá si l' dia menos pensat 'm trobarán morta al llit, lo mateix que un pollet.

—Vamos, no digui aixó, dona.

—Ja ho sentirá á dir: y escolti, escolti, ahont anava are tant depressa?

—M' arribava fins á la Pescateria, á veure si hi trobava alguna coseta; com que aquest demati no he pogut aná á comprar, me hi vist are sens una trista punta d' agulla per sopar, y...

—Ay senyora Carme, ha fet salat: lo mateix havia pensat jo; pero me 'n hi tingut de tornar en dejú; no s' hi acostí, está car com foch: he concertat uns llusets

MODAS... QUE MEREIXEN PALOS.

Un botiguer nos escriu una carta donantnos compte de las modas novas que aquest hivern han inventat casi expressament pels espanyols, ó millor dit per las espanyolas, los sastres y modistas de Paris. No sembla sino que per demunt dels carlins derrotats intentan alsarhi la estatua de la locura representada per la moda, que déu haver perdut la xaveta.

Hi ha en los catálechs dels proveedors, alguna cosa més que boinas y caputxas: hi ha tot un arsenal de recorts de aquellas barbaritats de Cuenca, Granollers, Cardedéu, Iguzquiza, Llayers, Vendrell etc. etc.

O sino vagin llegint aquests catálechs:

Tricot de Charles (Aquest Charles es l' héroe del Toisó d' or. A Paris no l' usan més que las cocottes)

Bleu marine. (Género de un color molt semblant al dels uniformes carlistas, tant més quan en las prendas que ab ell se confeccionan solen posars'hi estrelles de capitá y galons de comandant. També l' usan á Fransa las donas de rompe y rasga, que 's dedican á la conquista del sexo feo.)

«A més, nos diu l' autor de la carta, hi ha en los mostruaris una gran colecció de botons de cadet carlista, faixas, galons de uniforme, boinas, abrichs ab caputxa de frare, abrichs ab valona per l' istil del que

axis com lo dit xich, y me n' han demanat a vint l' ultim; ca, si esgarrifa l' mo lo com s' ha encarrit lo peix.

—Ja pot hèn dirho, ¿y la sardina a com?

—A setze filla, y passada.

—Donchs are si que estich bèn fresca. ¿Y com ho ar-reglo are? Ay senyor, y quina diferencia ab antes, ¿se 'n recorda? Jo havia arribat a pagà l' llus de palangra a dos rals la carnicera, ab unas rodaxas que omplian l' plat y 'l qu' es are.

—Toquihí are.

—De vegadàs a taula encare 'n parlem y a n' en Jaume l' hi ve la solivera a la boca sols de recordarho. Mare de Déu, y com passa 'l temps! Sembla ahir. Allò era l' seu orgull; cada diumenje, ja se sabia, després de haberse afeitat y anar a missa, dava una passada per la pescateria; llavors s' hi entrava per frente de Betlém. Sap? Hi havia unas escalas...

—Prou, com si las veges.

—Pues sí, comprava l' milló llus de la parada, y me 'l portava a casa agafantlo per la ganya, arrossegant un pam de cua per terra, y ja se sabia: pesseta, pesseta menos dos, allò era un gust. Jo 'l fregia y 'n teniam per mitja senmana; 'ls vehins ja sabian la costum y en sent l' hora que ell tornava de la Boqueria, 'ls balcones s' omplian de gent que talment semblava que hagués de passar la professó. Tothom.—«Ay quin llus, senyor Jaume.»—«A com l' ha pagat?»—«Avuy si que es pesa.» Ell no cabia a la pell. ¡Pobret! Pensar qu' are 'l tinch com un beneyt y que no s' pot valdre ni per anar com de aquí a la cantonada.

—Ay, ay, que 'm diu?

—¿Que no ho sabia?

—Filla, la primera noticia.

—Pues dispensim, que 'm creya que ya l' hi havia contat.

—No senyora no; y donchs com ha estat?

—La cosa més senzilla del mon. Fa uns quinze dias van dur un recado de casa uns americanos, que hi anessim desseguida per refer los matalassos del llit que s' hi va morir la senyora. Justament aquella senmana haviam despatxat al fadri, perque, filla, 'ls treballs cada dia 'n valen de menos, y tot s' encareix ¿entén? Y es clar, com no teniam fadri va anarhi en Jaume ab l' aprenent. Aquell dia feya una mica de fresqueta; jo prou l' hi predicava; posat l' americana d' hivern! pero vostè ja sab com son los homes: lo mateix que si l' hi digués Llúcia. Lo cas es que 'l va tocar un aire y l' en sent demà ja no va ser bó per res. Jo que si vingan mostassas: semblava que 's trobés milló y va probar de llevarse; pero encare no tenia 'l pantalon posat, que: ay que tinch, ay que tinch, m' cau als braços com un sach. ¡Filla mèval Vaig tenir de cridar assistència, y ab la ajuda dels vehins l' varem tornar al llit, y miri, ab avuy van dotze dias que hi cova.

—Bè pero ¿qué hi diuhen los metjes?

—Cá y que saben los metjes? L' un diu que l' palmò endanyat, l' altre que es un dolor al moll del os: en fi no l' hi entenen res.

—Pero que l' hi fa mal?

—Ell diu que se sent una formigó per tota la viga de la esquena y com si l' hi xafessin la post del pit.

—No parli més, es ofech.

—Potser sí... Just, perque diu que 's tapa... Carati t' rahò no hi havia atinat. Es ofech.

—Y es clar dona; m' hagués vingut a avisar desseguida que va comensar a trobarse malament: are ja l' lindria al carrer més trempat que un jinjol.

—Tot es atinarhi; serà per un' altra vegada.

—Ca dona, ¿vol callar? Potser encare hi serem a temps, jo l' hi dare 'l remey.

—Pues diguime'l.

—Miri, escolli bèn y respóngui a tot lo que l' hi prenguni. ¿Está groch?

—Si senyora com un elich.

—Y quan tus, ¿l' hi costa y sembra com si tingues un mal estar dintri?

—Ja ho crech, pobret, si al senti'l tossir, talment fa escriuir, pobre Jaume, ay fill meu...

—Escolli y no s' desesperi dona, que no serà res; quan dorm l' ha reparat?

—Si senyora, fa un soroll estrany...

—Justa la fusta, pues bueno, no s' esparveri y pari atenció: agafi una olleta de cinch, que siga nova ¿m' entén? hi tira una unsa y mitja d' arrel de mal-vi ab un pessiguet de flors cordials, ¿se 'n recordara?

—Si senyora.

—Pensi ab 'l vi y ap l' cordial, y bueno: tot plegat ho posa al foch y ho deixa bullir com una part de rosari. Després prengui un polset de farina de llinosa y tirila en una cassofeta de mal de mare, y la deixata bèn bèn ab l' aigua de l' olla del malvi, ja ho t' bèn pastós, y llavoras en un drap, si pot ser de tela millor, l' una grandaira axis com dos vegadas lo palmell de la mà, hi posa la pasta, es fa un pegat y a sobre poshi una mica de llart dols, que a la Plassa Nova 'n trobará, digui que es per remey; quan ho t' arreglat l' hi coloca al pit sobre mateix d' ahont tenim la curatella, y l' hi mudarà dos vegadas al dia: aixó fashi tres dias seguits y després cada sis horas 'pòssil una torradeta bèn xopada ab vi blanch al mateix pit y veurá com lo curarém.

—Vaya si ho fare, y diu que va bè?

—Tant cert y segú com l' Evangeli, joh, que no falla!

—Pero vostè bè vindrà a ajudarme per si m' des-cuydés alguna cosa.

—Si senyora per tot lo que sigui bona, ja ho sap.

—Gracias, y deixinme 'n anar, que la botiga ha quedat sola ab ell a dalt al llit y si algú demanes...

—Si si vaji, no fès tart.

—Quina hora deu ser? Desde las sis que soch fora...

—Pues corri, que son las vuit tocadas.

—¡Ay Reyna Santissima! Pasiho bèn, ja no puch anar a comprar res. Fare una mica de broquil que porto.

Estiga bona y gracias del remey.

—No hi ha de que darlas.

J. DERN.

UN LLIBRE NOU.

L' aventatjat y conegut poeta D. Joaquim Riera y Bertran ha publicat un volum titolat «Cent fables originals y en vers» (1).

Lo genero es vell y per lo mateix se fa difícil trobar assumptos nous. No obstant lo poeta catalá fins en aquest genero t' moltes vegadas lo merit de la originalitat, y si la forma no sempre es vigorosa, regularment es fácil y adequada als assumptos, los més, bèn intencionats.

Seguint la costum, aquí van un parell de mostrars que de segur los farán venir ganas de llegir tot lo volum.

LO GALL Y 'L GALLET.

Parlava un gall cert dia a sa gran polleria:

—«Moderéu las passions y siguéu bons minyons.»

Lo qui aixó aconsellava

era un gall que acabava

de ferse rey potent

per mort del precedent.

Un gallet aixerit

digué desvergonyit:

—«M' agrada ton concell

pero... en vida del vell

no era aqueix fon pensar

ni aqueix lo t'eu parlar.

Perturbant tú 'l primer

la pau del galliner,

era la més funesta

ta vida deshonest.

Contra l' autoritat

cridavas irritat,

diguent que sols enfada's

oprimeix y degrada.

Avuy que rey te miras

ja per la pau suspiras:

avuy que t' veus a dalt

ja trobas qu' es un mal

lo que vas fer ahir...

Rey, te veyém venir!»

—

Aixís digué 'l lengut,

y 'l gall, escorregut,

no sabent de moment,

respondre al parlament

arrencá de un pessich

la cresta del gall xich.

—

La múltiple moral

apliqui cada qual.

LAS DISFRESSAS.

Es dia de Carnaval.

La mare, de ditxa plena,

vesteix de reina a la nena

y al noyet de general.

¡Qué alegres los noys del cor

veyentse ab aquella roba

tant bèn tallada, tant nova

y tant galonada d' or!

Quan passejan pel carrer

miran ab llástima al mon,

perque 's pensán que 'l que son

may ho deixarán de ser.

Mes, ¡ay! Arriba la nit

y es hora de despullar.

Mare de Déu, ¡quin plorar!

¡Verge pura, quin neguit!

—

Com los meus nens y no es bulla

polítichs tothom coneix.

¡Qué alegres quan se 'ls vesteix!

¡Qué tristos quan se 'ls despulla!

J. RIERA Y BERTRAN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Aquesta senmana, ja se sab, es senmana de *Pastorets* y de *Ignocentadas* y si 'ls primers fan molt poca gracia, menos ne fan encare las segonas que per lo

(1) Estampa de la *Renaixensa*. Se ven a 8 rals llibreria de Lopez Bernagossi.

regular son la llufa que las empresas posan al públich, lo dia del Sant de 'n Lopez.

Pero ¿qué volen ferhi! Santa Costum y Santa Rutina tenen molts devots, y precisament per aquests devots se fan los *Pastorets* y las *Ignocentadas*.

Fora d' aixó 'l Liceo no 'ns ha presentat més óperas fins al dimars que la repetició del *Crispino* y de la *Favorita*. S' ha obert ja 'l segon abono: m' agradaria que en materia de abonos l' empresa fes com las pian-tas, s' engreixés.

Respecte del Principal no podem dir res fins que arribi la companyia de opereta italiana, que segons las mévas noticias ja está en cami y fins que s' estreni 'l ball d' espectacle, que s' está ensajant.

La novetat de la senmana ha sigut l' estreno a Romea del últim drama de Echegaray *La muerte en los labios*. Ab los dramas de aquest gran escriptor succeheix lo que ab los discursos de 'n Castelar, sempre l' últim es lo millor. En aquell teatro la nova obra lluytava ab una desventatja, la d' estar confiada a actors que no son de primer ordre y menos per aquesta classe de treballs. No obstant, en honor de la veritat dech dirlos que van defensarse bè, fent tot lo que podian, y quan se fa lo que 's pot, lo públich 'sab pendre'n la bona voluntat.

A més d' aixó l' obra es tant notable, enclou tanta grandesa en lo pensament general, conté unas situacions tant genials, y unas escenas tant conmovedoras, está escrita ab una forsa poética y dramática tant colosals y ab un llenguatge tant superior, que l' admiració del públich vá caminant com un riu majestuós d' ample corrent, desbordantse tot sovint y produhint las espumas del entusiasm. Aplausos varen ressonar lo dia del estreno, que varen durar més de dos minuts.

«*La muerte en los labios*» es la *vida inmortal* de un poeta dramátich.

Los aficionats a las fieras y las bestias domesticadas, ja tenen ahont anar a passar lo rato. En lo Circo eqüestre s' hi ha instalat la colecció Cavanna que sense ser una cosa completa conté alguns exemplars notables, com dos lleons grossissims, una hermosa zebra, un gorila molt curiós, un os blanch, un pelicano y alguns tigres.

Los micos, gossos sabis y cabretas que treballan al escenari fan passar un rato divertit. Vagintho a veure y no 's descuidin de portarhi als nens.

N. N. N.

COSAS DEL MON.

Vesten Anton....

La Roseta y en Lluis fa dos anys que van casarse y dipto pogués trobarse matrimoni més felis.

Va durá al menos déu llunas la seva lluna de mel; en aque'l viurer de cel sas voluntats eran unas.

Ella volia lo qu' ell y ell alló que volia ella; eran, en fi, una parella sense pena ni flagell.

Mil voltas ell exclamava vessantli lo cor d' amor, que, sols per ella, son cor de goig inmens pa' plava;

que aburria tot plaher que l' mon hipócrita 'ns dona, ni envejava cap corona sent duenyo de sa muller;

que sa vida tant ditxosa era una bresca, un pastel, y que de sa esposa al cel y que del cel a sa esposa.

La Roseta a cada instant protestas també l' hi feya d' amor platónich y deya a son car espós y amant:

«que en sa felis existencia no coneixia 'l sufrir; qu' estava ab ansios sospir en la més petita ausencia;

que en son viure tant ditxós sols mitj cor li bategava, perque l' altre mitj estava en lo cor de son espós.

Aixís tots dos cultivavan sas passions abrasadoras, y si 'ls corrian las horas; los dias fermos los volavan,

fen'se mil cops jurament, que si permetés sa estre'ta quedar viudos ell o ella, de tancar-se en un convent.

Fa mitj any mori l' espós quedant viuda la Roseta; y un xiu xiu molt misteriós fa correr per l' escaleta que un tinent de cassadós....

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

A París acaba de morir un músich de bastant mérit: se deya M. Reber y d' ell se conserva una frase digna de perpetuarse:

—«La música Wagneriana, deya, no es un art, es un dogma. Es com lo misteri de la Santíssima Trinitat; no s' enten, pero s' hi ha de creure.»

Un amich del mestre Gounod desitjós de coneixe anticipadament un' ópera nova de aquest, vá demanar-li ab molta instancia que l' hi deixés presenciar un ensaig.

—Es impossible, y vos héu de felicitar de que 'u siga d' impossible.

—Una cosa tant senzilla... murmurá l' amich.
—Consideréu que encare ho faig pèl vostre bè. Figureuvos si 'us convidava a dinar y 'us feya estar un parell d' horas a la cunya ¿Que 'us succehiria? Que perderiau l' ilusió y la gana. Lo mateix passa ab la mèva ópera.

ESQUELLOTS.

Després de l' Ana de Sala, la barca espanyola Mercedes ha sigut enviada a Mahon a purgar la quarantena.

Ja veuen a quins temps hém arribat, que no 's té una sombra de respecte a las senyoras.

¡La grossa de Nadal! Veus' aquí quina era la preocupació de tot Espanya fins al dimecres de la senmana passada: per últim vá sortir un número, 'l 35,999 y vá comensar allò de «¡Macatxo! si 'l 5 hagués sigut un tres y l' últim 9 hagués sigut un 6, a horas d' are ja fora rich.»

Lo bitllet de la grossa vá despatxarse a Badajoz, entrant a Portugal.

¡Que volen ferhi! Es tanta l' emigració que hi ha a Espanya, que fins la sórt emigra.

En cambi 'ls premis segon y tercer ván caure a Barcelona.

Que sigan molt bèn vinguts.

Lo més bonich es que algun dècim estava repartit entre 'ls cotxeros de la tran-via del Poble Nou.

—Dèu sempre dona fabas a qui no té caixals, deya un envejós.

—¡Pobres cotxeros!..

—Si, pobres cotxeros... Una gent que vá en cotxe tot lo dia.

Un porter del Principal, que está segut a la porta del corredor de primer pis que dona al café de las Delicias ha tret vint mil duros, y encare ocupa 'l puesto, com si aixó no hagués sigut res.

Nota: desd' are no passarà ningú per aquella porta sense ferli la gran barretada.

Un porter que té vint mil duros, es una persona distingida.

Lo més deliciós son los apuros d' aquell mestre de Tarragona que vá anar recullint participacions de duro y de mitj duro de varias personas, sense comprar cap bitllet, y dihentlos un número de pura pensa.

Vels' hi aquí que arriban las llistas y resulta que aquest número n' ha tret una de las grossas.

Allá haurian vist a un home suant de angunia, y una pila de gent passant de la més gran alegria a la ira més terrible.

Aquest fulano podrá dir:

—A mi si que m' ha tocat de plé a plé.

—Un premi?

—Ca, un jaco de garrotadas, y uns quants anys de presiri.

Un sagristá:

—Demá, deya, celebrém una suntuosa missa del gall. Figuris que fins l' obra de l' iglesia ha contractat al tenor Rescoletti....

—Aquell que quan canta fá aquells galls?

—Per xó mateix l' hém contractat per la missa del gull.

La tiple Srta. Fossa en lo teatro de Odessa, lo dia del seu benefici vá fer més de 2000 duros de entrada, y vá rebre altres regalos, un sol dels quals valia altres 2000 duros.

Si un hom fos solter ab quin gust deixaria enterarse en aquesta Fossa!

Las butacas per la funció a benefici de la Patti se venian a 50 duros.

La Patti deixarà molts butxacas patint de una hepatitis aguda.

La Granizada de aquest any ja s' ha acabat, y al preu de 20 rals l' exemplar se vén en la llibreria de 'n Lopez magnificament enquadernada, ab una hermosa cuberta al cromo.

Lo cromo 's vén per separat a dos ralets, y en la mateixa llibreria s' encarregan de la enquadernació dels números que s' hajan anat comprant per separat.

Lo fielato de la Créu Cuberta es com aquells toros que sempre donan joch.

Aquest dia vá presentarshi 'l Sr. Escuder, que a la güenta es un regidor molt manifasser, perquè s' empenyava en veure alguns documents, que de cap manera volian ensenyarli.

Vá presentarse en Batllori, que com a tinent d' arcalde te vara alta en aquell fielato y dihent: «Aixó es una falta de confiansa», no vá voler ensenyar los documents, y tirin pèl cap que vulgan.

Are ¿sabrian dirme que hi há darrera d' aixó? ¿Sera la segona edició del blat de moro?

Una frase de una criatura de vuit a nou anys que tenint un duro a un dècim de Madrit, estava molt preocupada:

—Escolti, deya al depositari del bitllet, si treyém la grossa ¿quan me tocará?

—Cinch mil duros.

—Y si cobrés aquests cinch mil duros, lo mèu papá podría pendreme'ls?

QUENTOS.

Un senyor en l' acte de arrancar lo tren, vá entrar en un wagó de primera. Set puestos estavan ocupats, y en l' únich que quedava libre hi havia una maleta.

—Fassi 'l favor de treure aquest bulto, vá exclamar, dirigintse al passatjer que seya al costat de la indicada maleta.

Y aquest sense tornar resposta vá girar la cara al altre costat, posant una cama sobre de l' altra.

—Home, es bonich aixó, deya 'l passatjer. Tenir de anar dret, porque a aquest senyor no l' hi dona la gana de desembrassar l' assientol..

Lo tren era rápit y deixava molts estacions en blanch.

Per últim a la primera parada, 'l senyor vá treure lo cap per la finestra y vá demanar l' ausili del gefe de l' estació. Aquest enterat del assumpto digué al passatjer que continuava ab una cama sobre de l' altra.

—Veyám ¿té cap inconvenient en retirar aquest bulto?

—Si senyor, vá respondre: un de molt poderós, y es que aquest bulto no es mèu.

—¿Donchs de qui es?

—Es del senyor de aquí davant, que desde que ha sortit lo tren qu' está dormint.

—¿Y donchs porque no 'u deya? exclama 'l passatjer que havia anat dret.

—Senzillament, porque no m' ho preguntava.

Un fabricant que s' estava ja feya estona en un silló del Liceo, al veure que no 's comensava la funció, vá preguntar a un acomodador:

—¿A quin' hora enjegan?

Final de un brindis:

«Brindo, señores, para que la nave del Estado llegue a buen puerto, conducida por el experto piloto que se sienta a nuestra mesa; para que no sufra los vaivenes terribles de cualquiera tempestad deshecha; para que un rumbo propicio la impulse constantemente, el timon funcione con regularidad, y un viento próspero hinche sus velas, cantando armoniosamente al pasar por entre las cuerdas del aparejo, las glorias del bravo piloto.»

(Aplausos)

L' orador al sentarse pregunta a la persona que té seguda al costat:

—¿Qué l' hi ha semblat?

—Perfectísimament: es un brindis marino, tant apropiat, que fins m' ha donat mareig.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Hu doble bó per menjá, article es lo mèu segona, y 'l ters es lo nom que 's dona a un membre del cos huma.

Hu tres hi ha en tot memorial; un hu dos tè tot objecte; ja no ho puch dir més directe; nom de dona es lo total.

TIJA XICH DE M. DE R. II.

Dos me vé sempre la Pona dihent que 'ls diners primera que pèl total de Sant Pera los hi daré en Barcelona.

PAU SALA.

MUDANSA.

Lo total es nom de dona, y també es una ciutat y una noya molt salada que 'm té mitj enamorat.

LO DEL LLOBREGAT.

ANAGRAMA.

Delicia dels filarmónichs jo soch y també una planta; y fins soch una verdura que 's ven tot l' any en la plassa.

MACARRINO.

TRENCA-CLOSCAS.

Ramon.

Ab aquesta paraula formar lo nom d' una ópera. TRES MOSCAS D' ASE.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6—Nom de dona.
5 6 1 2 3— » »
3 4 5 6—Nom d' home.
4 5—Un animal.

MILORD MAFAT.

ROMBO DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horisontalment digan: la 1.ª ratlla una lletra; 2.ª lo que 's fá de flors; la 3.ª un nom d' home; la 4.ª 'l puesto ahont som y la 5.ª una lletra.

TRES MES

GEROGLIFICH.

K I T L
L V
L L R E
E P e r e L
L

ANGEL SALABERT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Regadiu.
2. MUDANSA.—Ros, gos, tos, cos.
3. TERS DE SILABAS.—Ma ta ro
Ta rra sa
Ro sa lia
4. LOGOGRIFO NUMERICH.—Pollastre.
5. GEROGLIFICH.—Los grans y los petits, los groiuts y los prims, son igualats per la mort.

ANUNCIS.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPIGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUISATs PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y tolas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de tolas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponssals s' otorgan grans rebaixas.

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quila pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas a 4 rs. El Cencerro, 2 rs. y El Cas-cabel 1 rs.—Se venden libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡Ay noy! ¡Ja 't planyo si 't ficas en aquesta casa! ¡Mira á mí ab un any com m' han posat.